

Nygårdskirken 1. januar 2024, kl. 14

Tekst: Matthæusevangeliet 6, 5-13
Salmer: 712; 586; 587; 588; 118, v.2; 717

Tak Gud, fordi vi er hos dig og du er hos os. Amen

Et nyt år – en ny dag! Vi står på tidens smalle tærskel imellem det, der var og det, der kommer: Tør vi træde *tillidsfuldt* ud i den nye fremtid? Eller trækker *fortidens erfaring* tungt i os, så vi tøver og frygter at falde ned i det ukendtes afgrund? På tidens smalle tærskel spejder vi ivrigt efter støtte og nye kræfter – og så er der kun ét, der hjælper: Bøn! Bønnen kan rumme os med både vores frygt og vores håb. At gå ind i bønnens rum er som at gå ind i et kunstgalleri: Her kan vi på tryk afstand betragte de udstillede værker – og få overblik, ro og inspiration til at besinde os på næste skridt. I bønnens rum standser tiden: Vi betragter fortidens konsekvenser og beder om, at vi må kunne bære dem også fremover! Vi betragter fremtidens muligheder og beder om, at vi må kunne tage imod dem som velsignelser. Og Gud er som

galleriejeren, der tager værker ud af udstillingen og sætter dem på depot og skåner os for det, der skærer grelt i øjnene og provokerer samvittigheden; Gud kan låse det bort, der ikke må lamme os, og i stedet hænge nye perspektiver op centralt i rummet, der lyser os i møde med mod og håb! Gud arbejder med *tilgivelsen* i bønnens rum – og slår villigt en streg over det, der fryser os til is og skiller os fra Ham og fra vores medmennesker. Og Gud arbejder med *troen*, ånder på vores hjerter og gør os modtagelige for alt godt, som Han og vores medmennesker vil give os.

Men hvor *finder* vi dette bønnens rum? Hvordan får vi *adgang* til dette *styrkende* sted? Bønnens rum findes i kirken og i køen i supermarkedet! I naturen – på cyklen – på hovedpuden, når du er ved at falde i søvn! For bønnens rum har vi ikke *magt* over – bønner er i *nuet*, og dét kan vi ikke gribe fat i og sætte dagsordner for. Det åbner sig i os, netop når vi ikke kan mere – ikke kan se udvej. Jo mere vi vil have *ud* af bønner, jo mere fyldt bliver bønnens rum bare af vores *egne* ord. Og *vores* ord hager sig fast i opgør med *fortiden* og planer for *fremtiden* – og opløser bønnens *nu*! Hvis vi *regner* med, at vi kan *optimere* vores chancer for

bønhørelse, hvis vi beder i *kirken* ... så lukker bønnens rum sig tværtimod - ligesom bøn i det offentlige rum gør, på gader og stræder og på Facebook, der jo alle vil det samme: Skabe opmærksomhed og effektivisere virkningen! Nej, *gå ind i dit kammer*, siger Jesus – og det er *hjertekammeret* han mener: Gud har sit eget skjulte kirkerum inde i dit hjerte; dér venter Gud på dig! Vær stille, vent og se, hvad Gud viser dig i hjertets galleri! Slip alle ord – så slipper fortid og fremtid deres magt over dig! I nuet, på tidens tærskel hvor alt tøver - dér kan du ikke finde ord, så dér kan Guds ord nå dig! Og det første ord, der når dig er måske så Fadervor: Så trygt og beroligende! Og det er Guds egne ord; det er den bøn, Jesus selv har lært os! Jesu bøn sætter tiden i stå: *Du er hos Gud og Gud er hos dig*. Og sådan var det altid og vil være i al evighed! Måske kommer der så *endnu* et ord til dig: *Tak!* Og så står bønnens *nu* helt åbnet for dig: I tak for nuets velsignelse, hvor Guds vilje sker. Godt nytår!

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.

